

Q. D. B. V. 1655
DISSERTATIO JURIDICO - POLITICA.
DE.

1049
8 8
MAJESTATE
EJUSQUE JURIBUS

Quam
Auctoritate & Permissu Magnifici Jctorum Ordinis
in illustri Leucorea

SUB PRÆSIDIO

Viri Nobilissimi, Consultissimi & Excellentissimi

DN. GOTTFRIDI SVEVI.

J. U. D. & Codicis P. P. celeberrimi, Curia Electoralis,
Facultatis Juridicæ, ut & Scabinatus Assessoris gravissimi,
Præceptoris ac Patroni sui omni honoris & observan-
tiæ debitæ cultu ætatem deve-
nerandi.

Publica proponit

GEORGIUS BRUSCHÉ.

Lutkenbergò - Holsatus.

In Auditorio Jctorum.

Ad diem. Maij. Ao. M. DC. L. V.

WITTEBERGÆ

Typis JOHANNIS RÖHNERI Academ. Typograph.

Mouf. Wiesena

I. N. J.

THES. I.

MAjestas ^(a) nostras ^(b) est summa ^(c) in res & personas imperio Romano - Germanico subiectas ^(d) competens potestas. ^(e)

(a) Cum ex etymologia atq; proprietate nominum vis ac substantia rei investigari soleat, ante omnia rei alicui operam daturum nosse oportet, unde nomen ejus descendat *l. 1. ff. de J. & J.* Sunt enim rerum notæ, per quas certi reddamur, ne falsa pro veris admittamus, ut inquit Nobilis. ac Consultis. Armaus, in comm. de mora c. 1. Unde consecrarium est, eos, qui his spretis ad rei cognitionem festinant, temporis naufragium pati & operæ, cum è contrario, qui eorum genio ad perpendiculum examinato procedunt, & citius & felicius in rei ferantur perceptionem, censente magno illo Scaligero, imò natura ipsa nobis hoc dicitur, quippe quæ ab elementis semper & simplicibus incipit, & deinceps ad altiora progreditur. Quo factum ut Philosophicum Jctis dixerint: Rerum quidem potiore, verborum tamen priorem rationem esse habendam, magnam enim in perscrutandis & investigandis vocabulorum ductibus locarunt operam & ad plerosq; juris laqueos enodandos usi sunt vocum ratione & origine *ut ex §. 3. Inst. de Jur. Pers. §. 2. Inst. de Tut. princ. Inst. de publ. Jud. l. 1. ff. de J. & J. l. 5. ff. de pecul. l. 2. ff. de spons. l. 1. §. 1. ff. de tutet. l. 1. ff. de donat. & pluribus alijs textibus videre est.* Dicta autem est Majestas, ut volunt Politici cum Jctis, à Magnitudine, ex eodem fonte, quo magnus, magis, majus, Magistratus. *Paurmeist. de Jurisdic. lib. 1. cap. 3.* ut ita Majestas dicatur quasi major status, h. e. omnibus alijs imperijs ac potestatibus, dignitatibus quoq; & honoribus jus & fastigium quoddam superius, quo post Deum immortalem nihil in Reipub. statu haberi

aut excogitari majus nihil excelcius possit, *Kirchner. de Repul. D. 2. b. 2. lit. a.* Derivationis hujus author tanquam primus fuit *Harprecht. ad. §. publica autem judicia n. 2. Instit. de publ. Jud.* imitatus Festus, qui eam simpliciter à magnitudine dictam putat. quo etiam respiciens Cicero, eam describit: Magnitudinem populi Romani in ejus potestate ac jure retinendo. *in partition. Orat. lit. A. 426.* Varijs alijs Majestas hæc indigitatur vocabulis referente *Carpzovio de Leg. Reg. cap. 13. Sect. 1. m. 3.* quandoq; vocatur potestas regia *in l. 2. §. 118. de orig. Jur.* vel manus regia, prout manus significat potestatem *in l. 4. ff. de J. & J* quandoq; Majestas Imperialis, Principalis autoritas *l. 50. in fin. ff. de petit. hered.* Summum rerum arbitrium, superioritas, supremitas, absoluta potestas. In sacris à Jacobo Patriarcha Sceptrum appellatur. *Genes. 49. v. 10* Græci illam vocant ἀρχὴν ἐξουσίαν, interdum κυρίαν ἀρχὴν, κύριον πολιτεύμα. Vulgò interpretibus juris est imperium maximum sive summum. *Dd. ad l. 3. ff. de juridicis.* Ne vero incurramus in reprehensionem cum Bodino, qui dicitur Majestatem definiisse non distincta prius nominis æquivocatione, dicimus vocabulum Majestatis diverso usurpato sensu: significat enim interdum amplitudinem & auctoritatem Dei *l. 32. §. sacerdotio ff. de arbitr.* vel Principis, populi aut Magistratus *l. per. ff. de J. & J. tot. tit. ff. & C. ad leg. Jul. Maj.* De divitum auctoritate. *Juvenal. Satyr. 1.* Sanctissima divitarum Majestas. *Idem Satyr. 3.* de Dierum festorum reverentiâ; ipsa dierum festorum herboſo colitur, si quando Theatro Majestas, interdum Principem ipsum *in l. 23. ff. de Legat.* Arniseus *de Jur. Majest. cap. 1.* inquit: duo designare nomen Majestatis, tam apud latinè loquentes, quam ex communi sermonis usu: Potestatem nimirum summam & summum honorem, illa Majestatis ratio formalis est: Hic adjunctum ejus accidentale. Prior acceptio hîc tantum attenditur: posterior non curatur. Neq; enim in honore, sed in plenitudine potestatis Majestas consistit.

(b) Lustrare cujusq; Politias Majestatem ac jura nec vacat in præſenti, nec deinceps facillè sustinebimus. Ingens est Rerumpub. discrimen, magna potestatum varietas. Has exponere velle ac gentium recludere arcana, est Oceanum evacuare

are

are vel Astrorum metiri numeros. In Deum hæc cadit perfectio, ad quam aspirare frustra sperant mortales. Germanicæ autem Patriæ dulcissimæ Majestatem pensulare nec pigebit, & pietatis munus est. Hanc vero dum adferere institimus, nequaquam alijs regnis Majestatem negamus. Neq; enim cum Dn. Remkingio facere possumus, qui *lib. 2 de Reg. secul. & Eccles. clas. 3. cap. 11. num 9. & seqq.* in eo totus est, ut ostendat; Majestatem propriè & strictè loquendo soli Imperatori competere, analogicè vero & ad imitationè Cæsaris alijs etiam Regibus, populis & civitatibus, neminem, præter Deum sive de facto sive de jure recognoscentibus attribui posse. Quod si verum, spontè sequitur nullam, præter Cæsaris esse potestatem propriè sic dictam, cum Majestas, ut infra ostendemus, formaliter in potestate consistat. Si autem propria non est E. impropria erit; quod inconveniens esse ipse autor agnoscit, quando inter τὸ propriè, impropriè & non impropriè distinguit. Putat enim inter τὸ propriè & non propriè tertium dari, quod non impropriè vocat. Verum si aliud pharmon non invenerit quod causæ suæ applicet, vix illa convalescet. Certi namq; sumus inter contradictoriè opposita ne fieri quidem posse medium. At τὸ propriè & non propriè sive improprie contradictoriè opponi quotusquisq; inficiabitur? Argumentor: Majestas sive potestas non improprie sic dicta aut propria est aut impropria scil. non propria, tertium hic non datur. Atqui per Te propria non est. Impropria igitur erit. quod falsum est. Nam non improprie sed propriissimè exteris populis Majestatem competere prolixè ostendunt *Viri Clarissimi Dn. Carpzov. de Leg. Regiâ cap: 13. Dominus Arniseus de Jurib. Majest. lib. 1. cap. 2. Besold. in dissert. de Majest. cap. 2. & alij.* quid? quod ipse Remking fatetur, exteros Reges ratione hæreditariæ successionis plus juris nonnunquam habere atq; Imperatorem nostrum *vid ipsum c. l. n. 19. & Schrad. de Feüd. part: 4. c. 1. n. 45.*

(c) Majestatem formaliter in summâ potestate consistere eleganter demonstrat acutissimus Arniseus *c. l. c. 3. n. 1. & seqq.* Majestas, inquit, cum primis in Reipub. regimine conspicitur. Atq; Respublica ordo est *secundum Aristotel. lib. 3. Polit. cap. 6.*

in ordine vero cum impossibile sit abire in infinitum *8. Phys. c. text. 16.* necessarium deveniendum est ad aliquod summum, in quo subsistamus, quodque supra omnia supra ipsum vero nihil. Hæc ille. Nos inde inferimus duo posita. *1. Quod Majestas sit indivisibilis.* si enim divisibilis esset, distribueretur vel æqualiter vel inæqualiter. Non æqualiter, quia implicat dari duas potestates æquæ summæ uti enim repugnat dari plura infinita; ita impossibile est ut summa potestas in unâ eademque Republicâ pluribus æqualiter distribuatur absque diminutione superioritatis. Pone enim duas potestates æquales quarum neutra in alterum, sed utraq; separatim in inferiores sibi subjectos imperium habeat, tum neutra pro summa venditari potest. summum namque est, quod supra omnia est, vel ipsâ vocis nativâ significatione ostendente adeoque ne parem quidem agnoscit quia par supra parem sine contradictione esse nequit, nec par in parem habet imperium *l. ille à quo 13. § tempore ff. ad Scutum Trebellian.* Neque inæqualiter Majestas dividi potest, quia hoc modo semper plus juris foret penes unum atque alterum, ut nullius potestas pro summâ reputari posset. Inquies: si Majestas in indivisibili posita est, vacillabit Politicorum assertio statuentium majestatem in imperio nostro in duos semisses esse divisam. *Paurmeist. de jurisdic. Imp. Rom. lib 2. cap. 2. num. 18. & seqq. Dn. Carpzov. de L. R. cap. 13. sect. 16.* Nec conciliabitur sententia illorum qui in consortium Majestatis proceres imperij nostri esse receptos scriptitant. *Zicritz. in tractat. de princ. prerogat. & ex eo Carpzov. c. l. n. 34.* Imò si plane non divideretur Majestas, quomodo quæso in Aristocratia & Democratia Majestas poterit residere in pluribus? *R. 1.* Assertio Politicorum nostram sententiam non convellit, si distinguamus inter Majestatem ipsam & ejus exercitium illa divisionem non admittit, uti jam fuit ostensum. Diversa autem sunt Majestatis jura, quæ divisim à pluribus possunt usurpari & exerceri. Sed concedamus divisibilem esse Majestatem nihil tamen sententiæ nostræ decedet, non enim simpliciter negamus omnem summæ potestatis divisionem, sed cum hæc limitatione, ut salva maneat Majestatis essentia verba itaque illa: Majestas est indivisibilis intelligi-

telligenda sunt in sensu composito non diviso, ut sensus sit; summa potestas dividi non potest citra sui diminutionem s. destructionem. Pone enim dividi Majestatem, tum non amplius summa erit potestas, sed parem eo ipso, quia divisa est, agnoscat II. Consortium Majestatis ejusdem divisionem non inferit. Possunt enim plures de eadem re participare, ut non lædatur ejus integritas sive unitas. Aliud igitur communio est aliud divisio III. In statu Aristocratico & populari Majestas non penes quemlibet in solidum residet; sed omnes imperij participes simul & conjunctim imperant; singuli vero obediunt. *Bodinus libr. 2. de Reipub. cap. 6. II. Quod Majestas Legibus sit soluta* probatur (I) Quia Majestas est supra omnia. E, etiã supra leges c. 1. d. st. 4. Lex igitur cum Inferior sit *Novell. 105. c. 2. §. fin.* Majestati tanquam superiori præscribere nequit. 2. Quia leges omnem vim suam summæ potestati ferunt acceptam *l. si imperialis 12. C. de Legib.* Majestatem igitur non nisi volentem obligare possunt. Quia omne jus potentius est in causa quam in causato. *Baldus in l. 4. ff. de J. & J. & in l. digna vox C. de ll. nec plus est in causato quam procedit ab influente potentiã causæ. Idem Baldus ad l. 1. ff. de senat. Gail. lib. 2. obser. 1. num. 8.* Distinguendum tamen hic (I) inter leges divinas naturales & Civiles. Divinis legibus, imprimis mortalibus tanquam præceptis Majestatem s. Principem haut ullus solvere potest, quia cum illis confertur non ut Princeps sed ut Christianus. Quod si ergo Earum legum septa transilieret Princeps divinæ Majestatis reus foret. *Libenth. disput. 8. Colleg. polit. quest. 2.* Idem Judicium esto de legibus naturalibus, quæ cum immutabiles sint §. penult. *Instit. de J. N. G. & C. l. 2. de usufr. ear. rer. quæ usu consum. & incorruptibiles §. ult. Instit. de legit. agnat. & utel. l. 8. ff. de cap. minut* utiq; Principem constringent, potissimum quod de jure naturali nullum inter mortales discrimen *l. 32. ff. de R. J.* Pareat ergo Majestas legibus divinis, ut pia sit; Naturalibus, ut bona sit. *B. Meisnerus lib. 4. de legib. sect. 1. quest. 10. §. 1.* Leges civiles quod attinet, quia hæ ab arbitrio Majestatis dependent Principem obligare nesciunt, quod præter rationes allatas luculenter ostendit *l. Princeps 31 ff. de LL. Senatusq; consulte.*

(II) Di-

(II) Distinguendum quoque inter vim legum Coactivam & Deterativam : quoad *illam* leges imperant facienda cum rigore & metu poenarum, ut nisi quis obtemperet gravem incurrat animadversionem : & hac ratione Majestas omnibus legibus soluta est. Lex enim instrumentaliter duntaxat coercet. Quis vero animadvertit in illum qui sedens puppi clavum imperij torquet? *arg. l. 13. §. 4. ad SC. Trebellian. l. 4. de recept. l. 40. §. ult. de fideic. Nov. 23. c. 2.* certe poenarum rigor à superiori descendit. At quis Principe seu Majestate superior est? Nemo. Igitur Majestas à coercitione libera est. Quoad *Hanc* leges civiliter invitant Principem ad sui observationem non serviliter cogunt. *Confer- sis Excellentiss. Vn. D. Sæv. velit. 1. Thes. Instan. 8. XI. Franck. Exercit. 1. quest 8. Rein king. de Regim. sec 8 Eccles. lib. 1 clas. 3. c. 12. Un- gepauer Exercit. 2. Justin quest. 5. B. Meisn c. l. Gail. 2. obs. 127 n. 7. Sinold. de Jur. Publ. vol 1. disput. 3. th 12. Arnis. de Jur. Majest. lib. 1. c. 3. num. 6. Carpzov. in caput ut. Cas. cap: 12. sect: 1. & 2.*

(d) Nil præter Deum gloriosum infinitum est, nihil im-
 mensum. Habet terminos suos amplissimus terrarum orbis: ma-
 re vastissimum littora coarctant : Cælum ipsum, quantumvis
 spaciosissimum magnitudinis suæ agnoscit limites. Igitur &
 Majestas Imperij Romano Germanici certis circumscripta est
 cancellis, ultra quos fascium potestatem extendere nequit. *l. 52.
 C. de decurionib. l. 30. §. 1. de ex.usat. tutor. & Curat.* Meram vero
 huic potestati ponunt fines Territorij Romani: Qui etsi am-
 plissimi fuerint olim, & maximas mundi partes conscripserint;
 universum tamen terrarum orbem nunquam tenuerunt. Con-
 stat enim innumeras gentes suo juri esse relictas *l. non dubito 7. §.
 1. ff. de Captiv. & post. lim. revers. §. si ab hostibus Instit. Quib. mod.
 jus patr. potest l. 4. C. de commerc. Multas amicitiaæ foedus cum Ro-
 manis pepigisse, adeoq; inferiores ijs non extitisse: Multas for-
 midabiles iisdem fuisse, cum quibus pacem fecisse gavisi fue-
 rint, vel inimicitias sine victoriâ aluerint. *Paurmeist de Jurisdic-
 Imper. Rom. lib. 2 cap. 1. n. 21.* Terminos igitur cum habeat Territo-
 rium Romanum, ultrò sequitur, universale haud esse Imperium
 nostrum, nec licere cæsaream potestatem in omnes populos
 extendere. Limitata enim causa limitatum producit effectum.*

arg.

arg. l. 22. §. 1 ff. de adopt. Gail lib. 2. observ. 124. n. 9. Nec fas est ultra territorij metas jus dicere l. fin ff. de Jurisd l. 53. C. de Decurion. Erant igitur Baldus, Bartolus, Mindanus, Schenk. & alij quos magno agmine refert Arnif. de jurib. Majest. lib. 1. cap. 2. n. 2. adferentes Imperatoriam Majestatem in quamcunq; totius orbis ditionem diffusam esse, quæ ascendentem & descendentem solem videat, & ex utroq; latere in omnibus Insulis usq; ad Oceani recessus imperitare. Hoc enim si esset, omnes Reges ac Populi potestate suâ forent exeundi, ac Cæsari subjiciendi quod incongruum est, Paurmeist. l. c. Non obstat, quod Imperator in jure nostro passim mundi Dominus salutetur l. 9 ff ad Leg. Rhod. de jact. l. 1. C. de jurejurand. propter calumn. dand. Nov. 30. Nam (I) Testimonia illa ex jure nostro desumpta, cum domestica sint exteri haud facile admittent, regessuri, quod in re suâ nec testimonij dicendi l. 10. C. de rest. nec judiciandit. tit. C. ne quis in suâ caus. judic. facultatem ulli jura concesserint. (II.) Cum ipse Imperator fateatur, alios etiam, præter Romanum, populos liberos esse d. l. 7. ff. de captiv. § l. 4. C. de summâ Trin. Leges ab adversâ parte citatæ Synecdochicè de Orbe Romano sunt interpretandæ. Carpzov. de L. R. cap. 7. Sect. 4. n. 30. Sinold volum 1. disput 3 th. 10. Paurmeist. de de jurisdiction. lib. 2. c. 1. n. 21. DN. Reink. de Reg secul & Eccl. lib. 1. clas. 5. cap. 6. num. 121.

(e) Propria sc: quam quis suo jure habet; non vicaria, quam alterius concessioni refert acceptam. Vicarij enim, quia mandatam vel delegatam jurisdictionem habent, de Majestate gloriari haut possunt. Carpzov. de L. R. c. 13. sect. 2. n. 12.

THES. II.

Solet Majestas dividi (a) in Realem (b) & Personalem (c)

(A) Tradunt hanc Majestatis divisionem Viri celeberrimi Dn. Carpzov. de L. R. c. 13. sect. 1 Kirchn. de Repub. disp. 2. Th. 3. Besold. lib. 1. polit. c. 2. §. 2. Bornit. de Majest. cap. 1. Jacob. Martini lib. 2. Polit. C. 20. th. 3. §. 4. Brautlacht lib. 3. Epit. Jurispr. publ. cap. 2. §. 7. Christ. Matth. lib. 3. System polit. Exercit. 2. sect. 1. & alij. A quibus dissentit Cellarius lib. 2. polit. cap. 7. §. 21. qui, non minus contradi-

B

ctio.

ctionem involvere, scribit, qui Majestatem in personalem & realem dividunt, atq; illos qui corpus in materiale, & immateriale, sensitivum in animatum & inanimatum &c. dispescerent. Si enim, inquit Cellarius, Majestas est summa potestas, quæ præter Dei immortalis potestatem, superiorem non recognoscit, ipsimet fatentur. Quicumq; personalem Majestatem reali inferiorem faciunt, & tamen Majestatem esse volunt, illam summam & non summam potestatem esse adfirmant, quod contradictionem non potest non implicare. Hæc ille. quæ si æquiori rationis lance ponderemus fatendum erit, subsistere haud posse Dd. sententiam de Majestate Reali & personali. Etenim Majestas in absolutâ potestate consistit *Arnif. lib 1. de jur. Majest. c. 3. n. 3. 4.* Populus igitur aut plenariam potestatem in Principem transfert aut limitatam. Si plenariam, realem quoq; & omnem consequitur ita, ut nulla penes populum remaneat, Non enim duo summa in unâ eademq; Republica esse possunt, ut supra ostensum est. Si limitatam de Majestate gloriari nequit Princeps; quia Majestas est absoluta potestas. Absolutum autem non est, cur limites, quos transire non convenit, sunt constituti. Poterunt tamen Juris interpretes cum Politicis conciliari, si dicamus illam Majestatis divisionem non in omnem Republicam cadere, sed in mixtam duntaxat. Probat: Quia, si simplex Respublica tale discrimen inter Majestatem Realem ac Personalem agnosceret, licite populus, qui Majestatem realem haberet, Principem de solio deturbare posset, atq; adversus eum capessere arma. Sed consequens est falsum vide late differentem *Dn. D. Carpzovium de Leg. Reg. cap: 1 4. sect: 1. § 2.* Ergo & antecedens. Consequentia ostenditur: Quia Majestas realis superior est personali. *Besold. in discurs. de Majest. sect. 1. c. 1. num. 6. Carpzov. de capitul. cap: 1. n. 25.* Superior autem licitè summovebit inferiorem, sed in mixtâ Republicâ ac cum primis in nostrâ Romano Germanicâ, ubi certis conditionibus potestas in Principem confertur, ac proceres in consortium Majestatis sint recepti, alia est potestas imperii seu statuum alia Imperatoris. illa Realis; Hæc Personalis dici consuevit. Statuum tamen & Cæsaris potestas non duplicem sed unam numero constituit Majestatem,

statem, quæ ob subjectorum diversitatem nunc Imperii s. realis, nunc Imperantis seu personalis à *Dd.* vocatur. Deinde Majestas duplicem sortitur respectum, vel enim ad Rem publicam refertur, tanquam subjectum adæquatum; vel ad personam, tanquam ad subjectum inadæquatum. In Republicâ initio est populus liber summam habens potestatem. Ipse cum se gubernare non possit, aut magistratum constituit, qui precario impetret, aut Principem iu quem omnem suam transferat potestatem. Quamdiu penes Principem Majestas est, Personalis vocari potest, quia ossibus ejus inhæret. Defuncto autem Principe aut stirpe ejus jure gentium ad populum Majestas revertitur, & sic imperii vel regni nomen assumit. Qui duplex tamen respectus Majestatem non duplicat, sed unam eandemq; potestatem nunc alio atq; alio nomine donat. Hæc si teneamus, & à contradictione liberabimus *Dd.* & Politicorum rationi aliquid tribuemus, ubi alàs conciliationem inter utrosq; vix inveniemus.

(B) Realis Majestas definitur à *Sinoldo l.c. tb. 5.* Summa Reipublicæ Romanæ eidemq; coæva ac sub interregnis persistens regiminis sui tum constituendi tum conservandi potestas. Consistit ea in legibus imperij fundamentalibus, quibus Respublica nostra est constituta & ceu fundamento innititur ex consensu communi quo sublato ipsum Reipublicæ statum convelli necessum est *Danaus lib 3. Polit. Christin. cap. 6. & ex eo Carpzov. de Capitul. cap. 13. sect. 1.*

(C) Personalem Majestatem non nulli in honore seu gloria positam esse existimant. Ast hi judice Carpzovio umbram pro corpore venditant, Honor, reverentia ac splendor Majestatem consequuntur, non constituunt. Licet & titulorum splendor sine Majestate & hæc vicissim absq; eo esse possit, ut pater exemplo Reguli sacrificuli, qui post Reges ejectos nihil præter nudum nomen, regii habuit; Idem Plutarchus in vitâ Cleom. refert: Cleomenem, titulum quidem Regis habuisse, potestatem autem omnem mansisse penes Ephoros, & Annales à Patheo editi ad annum 718. Carolum Martellum ajunt, Regem sibi constituisse Lotharium nomine, non potestate. Perspicuum ejus rei præbent testimonium Reges Francorum ultimi ex Merovæi

stirpe, quibus titulus & Veneratio regia integra quidem mane-
 bat, sed potestas ad Majores domus transiebat, ad quos summa
 imperij pertinebat, perinde est, quod Plutarchus scribit de Age-
 silao: cum honestamenta nominis potius, quam insignia pote-
 statis habuisse, cum enim primum in Asiam venisset, nomen qui-
 dem & habitum Imperatoris propter leges: Lyfandrum vero o-
 mnia agendi, summanq; rerum potestatem habuisse. Senatores
 à Romulo lectos Reipub. gerendæ participes non fuisse, nec
 aliquid nisi nomen & habitum honorificum iis superfuisse, re-
 fert idem Plutarchus in vitâ Romuli. Cæsares ejusq; successores
 qui Majestate quidem præditi ab ea tamen nominari haut vo-
 luerunt. *Hinc Tacitus ait: Quicumq; post Cæsarem imperium te-
 nuerunt, licet se Imperatores tantum dixerint, attamen Reges
 exstiterunt lib. 4. Anal.* Nihil autem sine eo esse potest, quod de
 rei est Essentia, cum impossibile sit, tollere actus substanti-
 ales & tamen salvare actum. *Sigismund. Scacc. de appellat. quest. 2.
 1.6. & ex eo Dn. Remking. de Reg. sec. & Eccl. lib. 1. Clasf 5. cap. 9. num.
 44.* Alii in habitu animi Majestatem consistere autumant. Sed nec
 horum opinionem probare possumus. Sic enim Multi Reges &
 Principes quantumvis absolutam habeant potestatem, maje-
 statem ramen vindicare sibi haud possent, quod paulo abjectio-
 ris sint ingenii, nec de optimo luto ipsis præcordia finxerit Ti-
 tan. Nos Majestatem Personalem in summorum jurium po-
 testate civitates positam esse existimamus, de quibus jam ultro
 despiciendum.

THES. III.

JURA Majestatis^(a) sunt potestates^(b) quibus im-
 perator cum Statibus Imperij^(c) absolutè
 Rempub. nostram inoderatur,^(d) & ad eam
 rem fiscum instituit.

(A) Variis nominibus Jura Majestatis apud Authores ex-
 pressa invenimus. Tacitus ea vocat Sacra regni. Livius Jura
 Imperij. Baldus Sacra sacrorum, quod olim nullus, præter Im-
 peratorem, in ea admittebatur. *Covarr. practic. qq. cap. 4. m. con-
 fer Clap:*

fer Clapmar. de Arcanis Rerumpubl. lib. 1. cap. 10. Rosenthalio, Six-
tino Bocero aliisque; recentioribus Dd. Regalia dicuntur, de cujus
vocis notatione ut & significatu vide *Nobilisf. Dn. ab Einsedelen*
in tr. de Regalibus c. 1. n. 12 & seqq. Nostris *Keyserliche sondere ho-*
heiten und reservaten vocantur, *Recessf. Imperii de anno 1576. §.*
dadurch denn. Etsi denominatio hæc denominato suo minus sit
adæquata, quandoquidem constat. Non tantum Imperatorem
sed & status eo die de Juribus Majestatis participare, ut mox
ostendetur.

(B) Definitio omnis genere constare debet & Differentiâ
generis loco posuimus potestates. Nam Majestas est totum po-
testativum, & ex varijs partibus aggregatum ut ait *Doctor noster*
Wendelerus lib. 2. præct. Philos. sect. 2. cap. 1. §. 4. p. m. 606. Partes au-
tem potissimum ὁμογενεῖς ejusdem sunt naturæ cum toto. sic
quælibet sanguinis, carnis, aquæ &c: portio sanguinis, caro,
aqua est. Majestas igitur cum sit totum ὁμοιομεγές, & generis lo-
co Potestatem sibi vendicet; Jura etiam Majestatis quæ illius
sunt partes & facultates, potestates erunt. *Confer. Tob. Paurmeist.*
de Jurisdic. Imp. Rom. lib. 1. cap. 4. & Arnif. de Jurib. Majest. lib. 2.
cap. 1. n. 3.

(C) Differentia jurium Majestatis partim à subjecto de-
lumitur, partim ab effectu. Subjectum idem est atq; Majestatis,
cum enim fieri nequeat ut jura majestatis à Majestate separen-
tur *Carpzov. de Capitul. cap: 13. sect: 2. n. 18. Paurmeist. c. l. cap: 2.*
num. 1. sequitur, ut ubicunq; Majestas sit, sint & ibi ejus jura.
Hinc cum in Impetio nostro Proceres in consortium Majestatis
sunt recepti *Carpzov. de Leg. Reg. d. c. sect: 6.* Non soli Impera-
tori, sed & statibus jura Majestatis competere ac verè inesse evi-
dens est. *Dissentit Dn. Theodorus Reinking;* qui & Majestatem & ejus-
dem jura solius Imperatoris propria esse adserit *libr. 1. de Reg.*
secul. & Eccl. clas. 2. cap. 2. num. 231. idq; sic ostendere annititur: si,
inquit, Imperii status cum Imperatore de Juribus Majestatis par-
ticiparent, id vel haberent ex concessione Imperatoris vel Præ-
scriptione. Non illud; quia Majestatis jura non sunt abdicæ-
bilia à summo Principe sine ejus destructione. *Jason & Dd. ad l.*
Imperium de Jurisdic. &c. Neq; hoc: quia Majestatis jura sine

inpræscriptibilia, quod extra commercium sunt posita, & quasi sacra sacrorum appellentur; *Molin. ad consuet. Parisiens. tit 15. 3. gl. 4. n. 16. Roland. à Valla consil. 1. n. 169. Nat. consil 626. n. 169. &c.* sed respondemus (I) inter concessionem Regalium & præscriptionem Tertium dari, propriam nimirum Reservationem, siquidem constat, stirpe Carolinâ defunctâ & successionis jure cum Electione permutato, non omnem potestatem Proceres imperii in Principem contulisse, sed eam attemperasse, & non nihil juris per capitulationem Cæsaream sibi reservasse. Quod progressu temporis confirmatâ Electione, auxerunt, ut parem ferè cum Imperatore potestatem eo die habere videantur *Paurmeist. de Jurisd lib. 2. cap. 2. num. 20. Carpzov. de Leg. Reg. cap. 1. sect. 8. (II)* Negari nequit, multos Imperii Principes ex Cæsarem concessionem Regalia obtinere. Unde enim Saxoni & Brandenburgensi jus de non appellando nisi ex Imperatoris concessionem *A. B. tit. ii. & confirmationem Carpzov. de Leg. Reg. cap. 9. sect. 8.* Quis Austriacis Principibus nobilitandi potestatem fecit? nisi Cæsar *vide Limmæum de Jur. publ. lib. 5. cap. 2.* Et quis rerum adeo ignarus est, quem fugiat plerosq; status jura territorialia primis Imperatoribus ferè accepta? Cur ergo Regalia concedi posse negamus? An quia Jura Majestatis à summo Principe sunt inabdicabilia. At desinit esse summus qui in consortium Majestatis allos admittit. Cessante igitur ratione, cessabit etiam concessionis negatio. An quia ad subditos non sunt transmissibilia? At subditus non est amplius, qui de juribus Majestatis participat. Reduplicativè ergo hæc sunt interpretanda, hoc sensu: Jura Majestatis à summo Principe sunt inabdicabilia, quatenus nimirum summus est, non sunt transmissibilia ad subditos, quatenus sunt subditi, sed quid hæc ad Rhombum? (III) Falsum est Jura Majestatis præscribi non posse. Præscribuntur enim tempore immemoriali *Heigius part. 1. quest. illustr. 13. n. 30. Wes. consil. 60 n. 1. Arnis. de jurib. Majest. libr. 2. cap. 2. num. 5. Schneidew. ad Instit. d. Usur. & Long. temp. præscript. n. 33.* Stante igitur & evictò status Imperii, participare de juribus Majestatis ultrò sequitur statum modernum Imperii nostri Romano Germanici purè Monarchicum non amplius esse, sed Aristocraticâ temperatum. Contra quam

quam adsertionem nihil facit (I) Lex Regia, quâ Populus in Principem omnem suam potestatem contulisse dicitur *l. i. ff. de Princip. constit. §. sed & 6. Inst. de J. N. G. & C.* Nec officit (II) clausula in Recessibus Imperii usitata, absolutam Cæsari potestatem tribuens: **Aus Römischer Kayserlicher macht und vollkommenheit.** Non obstat (III) Imperium nostrum quartam esse Monarchiam à Daniele præfiguratam. Nam ad (1) R^x Lex illa Regia per aliam Legem Regiam quam nos Capitulationem Cæsaream vocamus, jam olim fuit immutata. Ad (2) R^x. Non ex titulorum splendore sed ex regiminis qualitate de statûs rarione est judicandum. Nec enim virtus in nomine posita est, sed in plenitudine potestatis. absolutam vero non esse Imperatoris potestatem patet ex receptissimâ illa clausulâ: **Als haben wir uns mit den Ständen/ und Sie hinwiederumb sich mit uns verglichen.** Ad (3) Respondemus, Monarchiam sumi vel in sensu Politico vel in sensu Biblico, si sumas in sensu Biblico, fatemur rempublicam nostram recte dici ultimam Monarchiam, negamus autem Monarchiam esse statum Imperii nostri sumta Monarchiâ in sensu Politico.

(D) Fuit subjectum jurium Majestatis, sequitur eorundem finis seu effectus, secundem quem ab aliis Cæsaris institutumq; potestatibus distinguuntur. Finis hic duplex est: unus respicit absolutam Reipublicæ nostræ gubernationem; alter Fisci seu ærarii publici quærit utilitatem. ille Regalium Majorum proprius est; Hic sequitur minora, uterq; ex naturâ Regalium tam Majorum, quam Minorum æstimandus. Quare eorundem properamus declarationem proponentes.

THESES. IV.

Dividuntur ^(a) Regalia seu jura Majestatis in Majora ^(b) & minora ^(c)

^(a) Rejecit hanc divisionem Cellarius lib. 2. polit. cap. 7. §. 28. ob inconvenientem quorundam Doctorum declarationem. Quia enim sunt, qui Jura Majestatis majora à minoribus in hoc differre arbitrantur, quod illa à Majestate sint inseparabilia,

bilia, nec in alios se patiantur transferri, Hæc facilius concedantur sine Majestatis destructione. Verum ut tale discrimen minimè agnoscimus; ita non illicò ipsam divisionem rejiciendam esse censemus. Potest namq; salvari hæc divisio, licet pereat ejus incommoda expositio. Neq; enim de bonitate alicujus divisionis judicandum est, secundum hujus illiusve Autoris declarationem, sed secundum rei veritatem. Dicamus ergo Majora Majestatis jura esse quæ circa Res nobiliores ad augendam Principis augustam eminentiam: minora vero quæ circa res & Jura alia ad utilitatem Fiscus promovendam sint occupata, & nil abiurdi sequetur.

(b) Jura Majestatis majora sunt quæ ut dictum est summam Principum potestatem, dignitatem ac præminentiam spectant, absque commodo pecuniario. Dividuntur ea in secularia & Ecclesiastica. Secularia concernunt res Civiles sive Politicas & exercentur *vel Circa Honorum & dignitatum collationem*, ut est, Jus seu potestas Reges, Duces, Principes, Comites, Barones, Equites, Doctores, Licentiatos, Magistros, Tabelliones &c. creandi. *vel circa Jura Administrationem* ut sunt (1) Potestas ferendi leges Universales, quæ olim in Imperio successivo ex Leg Reg. solius Principis fuit *arg. l. 1. §. 1. D. d. constit. Princip. §. 6. Inst de J. N. G. & C.* At de moribus nostris ista potestas in duos semisses est divisa, quorum unus penes Imperatorem, alter penes status residet *Paumesteyrus de Jurisd. Rom. lib. 2. cap. 2.* Hinc Leges Imperii Universales *Recessus Imperii* vocantur, quod de iis inter Imperatorem & Imperium h. e. status convenerit. (2) Est jus à sententiâ latâ non appellandi, quod in extremâ provocatione positum est (3) Est jus creandi Magistratus (4) Est ius constituendi judicia Universalia Prætoria, qualia tria in Imperio nostro reperiuntur. 1. Judicium Aulicum. 2. Judicium Camerae Spirensis 3. Judicium Rotvylense. 4. Est Jus cognoscendi de Feudis Majoribus 5. Est Jus in bannum declarandi. Vel circa Reipublicæ Gubernationem, & occurrit (1) Potestas comitia Universalia (*Reichstage*) indicendi & assumendi (2) est Jus belli & pacis (3) Est ius collectandi (*Reichsteuer anfsulegen*) (4) Est jus viæ publicæ & fluminum publicorum (5) Tandem est jus foederum, cujus vigore Imperator de consensu

sensu Procerum cum externis Principibus foedus inire potest. vel
versantur circa Privilegiorum & immunitatum concessionem,
ut sunt 1. potestas concedendi civitatem 2. potestas concedendi
nuadinas generales, quales sunt. Francofurtenses, Lipsienses,
Nauenburgenses &c. Huic Juri (3) proximum est stapularum
(die freye niederlage oder Stapfel Gerechtigkeit) quo jure gau-
dent civitates sequentes: Brema, Hamburgum, Ratisbona, In-
golstadium, Passavia, Colonia Agrippina, Magdeburgum,
Spira & alia (4) Est jus seu potestas concedendi vectigalia nova
& augendi vetera (5) Est potestas erigendi & constituendi Aca-
demias (6) Est potestas legitimandi liberos naturales, cujus effe-
ctus est, ut legitimati ad omnes gradus successionis & honores
restituuntur, ac si ex legitimo thoro nati essent. Legitimatio
enim suicitatis & Agnationis jus affert. *Novell: 74.* Hisce juri-
bus annumerari etiam potest potestas cudendi monetam. *l.*
penult. & ult. C. de fals. monet & l. 1. C. de vet. numismat. Hæc in Im-
perio Romano ante tempora Cæsarum Germanorum soli Im-
peratori competiit, ut nulla moneta nisi autoritate & effigie
Cæsaris cuderetur. posterioribus autem temporibus cum jura
superioritatis & Regalia Inferioribus concedi cœpissent, factum
est, ut jus cudendi monetam Principibus & statibus communi-
cicaretur, hinc Clapmarius de Arcanis Imperij lib. 1. cap: 16. inquit:
In tot fere partes in Germaniâ jus cudendi monetam distractum
esse, quot sint principatus, comitatus & civitates. Quinto vel
exercetur Regalia Majora circa Dispensationem seu Relaxatio-
nem, ut est (1) potestas veniam ætatis concedendi h. e. ex Mino-
renni Majorannem efficiendi. (2) Jus famæ & honoribus resti-
tuendi. (3) Potestas à juramento ad effectum agendi aliquem ab-
solvendi. (4) Est potestas concedendi repressalia, quæ aliâs dif-
fidationes seu pignorationes (*rechtliche hemmungen*) dicuntur,
conceduntur autem ob denegatam justitiam, ut illatæ ab exte-
ris injuriæ vindicentur alterius bona gravando, videatur *Gail de*
Arctis Imperij cap. 9. num. 11. Ultimo est potestas inducias mo-
ratorias cocedendi (*Anstandt Briefe oder quinquenelle zur-*
theilen) hæc induciæ ob causam gravem & æquificam sunt con-
ceden-

C

ceden-

cedendæ, cū Mercator aliquis non proprio suo facto, sed infortu-
nio ita labitur facultatibus suis, ut non possit fidem Mercatoris
servare. Effectus harū induciarum est, ut ultra indultū tempus
Debitorēs à Creditoribus suis molestari nequeant, nec ullas usu-
ras solvere cogantur *l. quoties C. de Precibus Imperatori offerendis*, ni-
si juratō huic effugio sit renunciaturū. Ea n. renunciationis vis est,
ut jura sua remittentibus nō detur regressus *l. queritur ff. de Edi-
litio Edicto*. Dictū fuit hactenus de Regalibus secularibus, sequun-
tur Ecclesiastica. Sunt autem Regalia Ecclesiastica jura Majestatis,
res sacras earumq; cultum externum concernentia, & nume-
rantur quinq; (1) Est jus seu potestas concilia vel synodos Oecu-
menicas universales indicendi. (2) Jus primariarum precum, seu
jus præsentandi personam ad beneficia Ecclesiastica primò va-
catora. Huic juri. (3) Affine est jus præsentandi ratione patrona-
tus, consistit autem hoc jus potissimum in præsentatione & no-
minatione ministri Ecclesiæ, ad hoc ut instituarur ad benefici-
um Ecclesiasticum, item in defensione Ecclesiæ adversus injuri-
as & incommoditates. De jure patronatus videatur Dn. Reinking
de Regim. secul. & Eccles. lib. 3. clas. 1. cap. 19. (4) Est jus Episco-
pos, ArchiEpiscopos constituendi, investiendi, iisdem Regalia
conferendi. Denuo est jus seu potestas ferias generales ordinan-
di. *Allgemeine Bus und Feyertage auszuschreiben/ und anzu-
ordnen wie dieselben sollen begangen werden.* Sed hoc jus
per pacificationem Religionis ad status Imperii transit, ut in
territoriis suis ferias instituire possint.

(c) Jam de Regalibus Minoribus dicendum venit: sunt
autem Minora Regalia, quæ commodum fisco Imperii infe-
ruut. Est autem Fiscus *Ærarium* omnia complectens, quæ ad
pecuniarium Imperii commodum pertinent, certisq; privilegi-
is præ aliis munitum ad usum & sustentationem Majestatis. Fiscus
à fisco h. e. sportis, quibus apud Populam Romanam olim pe-
cunia publica asportari concludiq; solebat annotante *Borcholdt
ad. S. Item Divus 1. Instit. de Excusat: Tutor: Quæcunq; ergo ju-
ra non tam ipsam Majestatis essentiam, quam existentiam ejus
concernunt. Minora dicuntur, quorum propria sedes est in con-
stitui: Friderici quæ habetur 2. F. Quæ sint Regalia. Talia sunt. 1.
Vecti-*

Vectigal quod provehendis & evehendis mercibus in itinere, solvi consuevit, cui & pedagium annumeratur. 2. Portus & Ripatica. 3. Mulctarum, pœnarumq; compendia. 4. Bona vacantia & quæ indignis auferuntur. 5. Bona incestas nuptias contrahentium. 6. Bona damnatorum & proscriptorum, quæ omnia fisco imperii Principumvè cedunt. 7. Angariæ & larangariæ. 8. Argentariæ. 9. Salinæ. 10. Thesaurus & alia ejusdem generis quæ fusius persequi neq; instituti nostri est, nec pagellarum permittit angustia. Videat iuterim, qui velit, de Regalibus prolixè differentem *Nobilissimum Dn. Conrad ab Einsideln in de Regalibus. Borcholet. Rosenth. & Zasium part. 5. de Feud. Excellentiss. Dn. Præsidentem Exercit: 5: Feudal. Sixtinum, Bocerum & Arnisaum, qui integra volidmina de Regalibus in publicum inferunt.*

QUESTIO. 1.

An status Imperij in consortium Majestatis sunt recepti?

Sprengerus *cap:2. Synops. Jur. Publ' p: 34.* Negativam amplectitur. Rationes, quibus innitur, adfert duas (1) Quod Majestas Imperatoris propria sit, propria autem non possint communicari. (2) Quod status Imperij ab Imperatore dependeat, evincente hoc ipsum omnium investituræ petitione. Majestas vero omnis dependentiæ sit nescia, cum in summâ potestate consistat. Verum non solum Imperatorem, sed & status imperij Majestatis participes esse demonstratum est (*supra Thes. 3. sub lit. C.* Miramur autem inconstantiam Sprengeri, quippe qui, quod unâ manu largitus, alterâ retractare non erubuit, fortassis sui oblitus. Nam *cap. 1. p. 18.* dixerat, Formam Imperij nostri esse Monarchiam, sed Aristocratiâ temperatam, c. v. altero negat Proceres imperij de Majestate, participare. Nimirum ponit formatum absq; formâ, causatum sine causâ. Argumentor: Ubicunq; Majestas in solidum penes unum residet, ibi status Reipublicæ purè Monarchicus est. Atqui in Imperio nostro Romano Germanico Majestas in solidum penes unum,

C 2

hoc

hoc est, Imperatorem residet E. status imperii Romano-Germanici est purè Monarchius. E. purè Monarchicum potest esse Aristocratia temperatum. Purum Impurum h. e. mixtum potest esse quod implicat oppositum in opposito. Majorem qui negat, nescit quid sit Monarchia: Minor confirmatur ex Sprengero. Huic enim Majestas solius Imperatoris propria est p. 34. Et Statibus communicari nequit. *Ibidem* sed nolumus operosius hæc diducere: Ad argumenta properabimus. At i. R. Non magis Majestatem esse Imperatoris propriam, atque ejus jura. Hæc autem communicata sunt Statibus fatente Sprengero nostro pag. 34. E. & ipsa Majestas. In statu quidem Monarchico Majestas solius fuit Imperatoris. at mutata Reipub. formâ, Proceres in consortium Majestatis sunt recepti. Deinde falsum est; propria non posse communicari, ut monstrant Philosophi: Ad ii. R. si dependens est potestas statuum, necesse est ut statuamus Principes imperii tantum Magistratus partes sustinere in suis Provinciis, : Ut enim summa ac independens potestas Majestatica est; & formalis; ita potestas dependens Magistralis est. ut erudite ostendit *Lampad. n. tr. de Reipubl. Romano Germanicâ part. 2. cap: 3. n. 6. 7. 8. & seqq.* At consequens est falsum E. & Antecedens. Tenendum itaq; , status imperii, si quam potestatem ex Cæsarium concessione habeant, illam dependentem non esse, sed independentem. Imperator n. concedendo potestatem aliquam non diversam sed eandem, quam ipse habet, elargitur. Ut igitur illa potestas independens est in Imperatore; ita etiam in Statibus, cum idem numero simul dependens & independens esse non possit.

QUESTIO. II.

An dignitas seu gradus Doctoralis conferat Nobilitatem?

Nobilissimus Dn. ab Einsiedel in tractatu quem de Regalibus conscripsit cap: 2. n. 140. Negantium suscipit partes ac patrocinium. Cujus præcipuas rationes huc attulisse ac ventilasse juvabit. Primum sic argumentatur: diversum est nobilis atq;

atq; Doctoris nomen, igitur & diversa erit Nobilis ac Doctoris dignitas, consequentiam ostendit; quia nominis differentia rerum quoq; ac nominatorum diversitatem infert. *l. 7. C. de Codicill.* deinde sic colligit: Potestas nobilitandi est solius Imperatoris, nec ulli competit nisi ex speciali hujus concessione *c. super quibusdam § prater ea extrav. de verb. signif.* Academiae igitur cum jus nobilitandi non habeant, creando Dd. nobilitatem haud conferunt. Tertio. Omnis Nobilitas transmittitur ad descendentes. sed dignitas Doctoralis ad descendentes non transmittitur E. Quarto. Si dignitas Doctoralis adferret nobilitatem, sequeretur quod Nobilis Doctoris gradum ambire non posset: Quod enim quis ante habet, illud amplius ipsi tribui nequit. Et qui jam nobilis est denuo nobilis fieri haud potest. *arg. l. 39. §. 2. & l. 109. ff. de Legat. 1.* At consequens ve Imille rerum exempla refellunt. Ergo & c. Quinto Consuetudinem, quae optima Legum interpretis est *c. cum dilectus extr. de conscript.* adducit, eamq; satis confirmare asserit, Doctores nobiles non esse. Hinc Nobileles ipsos & liberos eorum non inscribi: Hinc Nobiles non ducere, neq; nobilibus nubere: Hinc ad Hastiludia non admitti scribit. Nos cum Dn. Lymnao, Daniel. Otton. Menoch. alijs Dd. in contrarium destinamus mentem, & Doctores vere Nobiles esse affirmamus. 1. Quod Nobilissimi passim in jure nostro audiant. *l. 2. §. fin. ff. de exu. Tut. l. diximus 4. §. 1. ff. eod. l. providendum 7. in prim. C. de postuland. l. 14. C. de Advoc. divers. judic.* (2.) Quod iisdem ferè cum Nobilibus privilegij fruuntur. Spreng. in Synops. Jur. publ. c. 3. ab init. p. m. 51. Quandoq; (3) insignia cum apertis galeis, **Wapen mit offenen Schilde und Helm/** ijs competant. Liebenthal disp. 10. Colleg. Politic. th. 25. & seqq. Non movent nos rationes oppositæ. Nam ad (1.) & A nominis notatione infirma duci argumenta, quae opinionem magis quam fidem gignunt. Deinde confunditur nomen Nobilitatis generaliter & specialiter acceptum, uti jam constabit. Ad 2. & 1. per Instantiam: Etiam potestas creandi Doctores solius Imperatoris est, & principum Reservatis annumeratur, fatente ipso met Dn. Conrado ab Einsiedel eod. cap. 2. 190. Hæc tamen Aca-

demijis est concessa. 2. Solus Imperator nobilitat independen-
ter, Academia verò dependenter ac per Cæsaris concessionem.
Creat Nobiles non indifferenter quosvis, sed tales, quorum
nobilitas in proprium transit nomen, puta Doctoris, Licentiati
&c. *machen zwar Edel/ aber keine Edelleute.* Ad 3. R. Major-
rem esse particularem, intelligendamque de Nobilitate generis
non virtutis, quippe cujus duæ dantur species, una hæreditaria
est, & ad posteros transmissibilis, altera personalis, quæ non pro-
pagatur, sed fulgidum scientiæ splendorem requirit. Ad 4. R.
Nobilitatem & Generis & speciei nomen esse æquè ut Adoptio-
nis *l. 1. §. 1. g. de Adopt.* & cognationis *l. 10. §. 4. ff. de gradit.* Gene-
ris vicem tunc sustinet, quando nobiles dicimus omnes illos,
qui legitimè sive lege, sive benigna Principis voluntate plebeia
conditione sunt exempti, sive Titulares sit, ut: Imperator, Rex,
Dux, Princeps, Comes, Baro, Eques, Doctor &c. sive non Titula-
res, qui in simplici nobilitatis nomine persistunt. quo sensu nos-
potissimum *einen Edelman* dicimus illum, qui præter nobili-
tatis non aliud speciale sortitur nomen, puta Doctoris, Baronis,
Principis &c. speciem verò notat, quando ad certum nobilitatis
gradum restringitur. Germani paulò feliciores sunt in diversâ
hujus vocis acceptione declarandâ. Hi namque distinguere
solent, inter Nobilem esse, & Virum Nobilem (liceat ita fari)
esse, *unter Edel sein/ und ein Edelman sein/ also ist zwar ein
Käyser/ König/ Fürst/ Graff/ Doctor &c. Edel/ aber doch
kein Edelman/ und ein Edelman ist zwar Edel aber darümb
nicht alsobald ein Käyser/ Doctor &c.* Sunt enim Distinctæ
Nobilitatis species & gradus, qui non temerè confundendi. Sic
Doctor nobilis est, si genus nobilitatis spectes, & in suâ specie
proprium nobilitatis nomen, *er ist zwar Edel/ weil er ein Do-
ctor ist/ aber darümb kein Edelman.* Unde patet, non frustra
Nobiles Viros Doctores ambire honores, cum non eam, quam
jam habent, petant dignitatem, sed aliam & specie ab ipsâ di-
stinctam. Eodem plane modo, quo cæteri nobiles non Titu-
lares Equitis, Baronis, Comitæ &c. insignia si adfectant, non
fru-

frustra anhelant, nec eum, quo jam præditi sunt, sed majorem
Nobilitatis gradum quærunt. Ad quintum argumentum è
dictis facile est respondere. Nimiram ad Hastiludia Doctores
non admittuntur, non ob nobilitatis carentiam, sed dignitatis
equestris negationem. Nicht darumb/ weil sie nicht Edel
seyn/ sondern weil sie keine Edelleute noch Ritter seyn.

Ad

Præstantissimum & Politissimum

DN. RESPONDENTEM,

Disputationis hujus Auctorem, & Agna-
tum suum per dilectum, atq;
honorandum.

Res sacra imperium est. Densis Mystera velis
Sceptrorum conclusa latent. Sacra a profanos
Majestas arcet, nec sic se celat Eleusis,
Quam sua custodit prudens sacraria Princeps.
Tu macæ ingenio Braschi, dum jura Regentum
Egregiè monstras, Majestatemq; tueris,
Ore disertò, animo intrepido. Communia vulgus
Impar angusti q; capax novisse laboret.

Splendi-

*Splendida magnifico cultu pallatia Regum
Visere te iuvat, atq; arcanas discere curas
Magnatum. Nervos felix intendere perge
Ingenij. Justa sunt hac praeludia scena.*

M. Georgius Tammius
S.S. Theol, Stud.

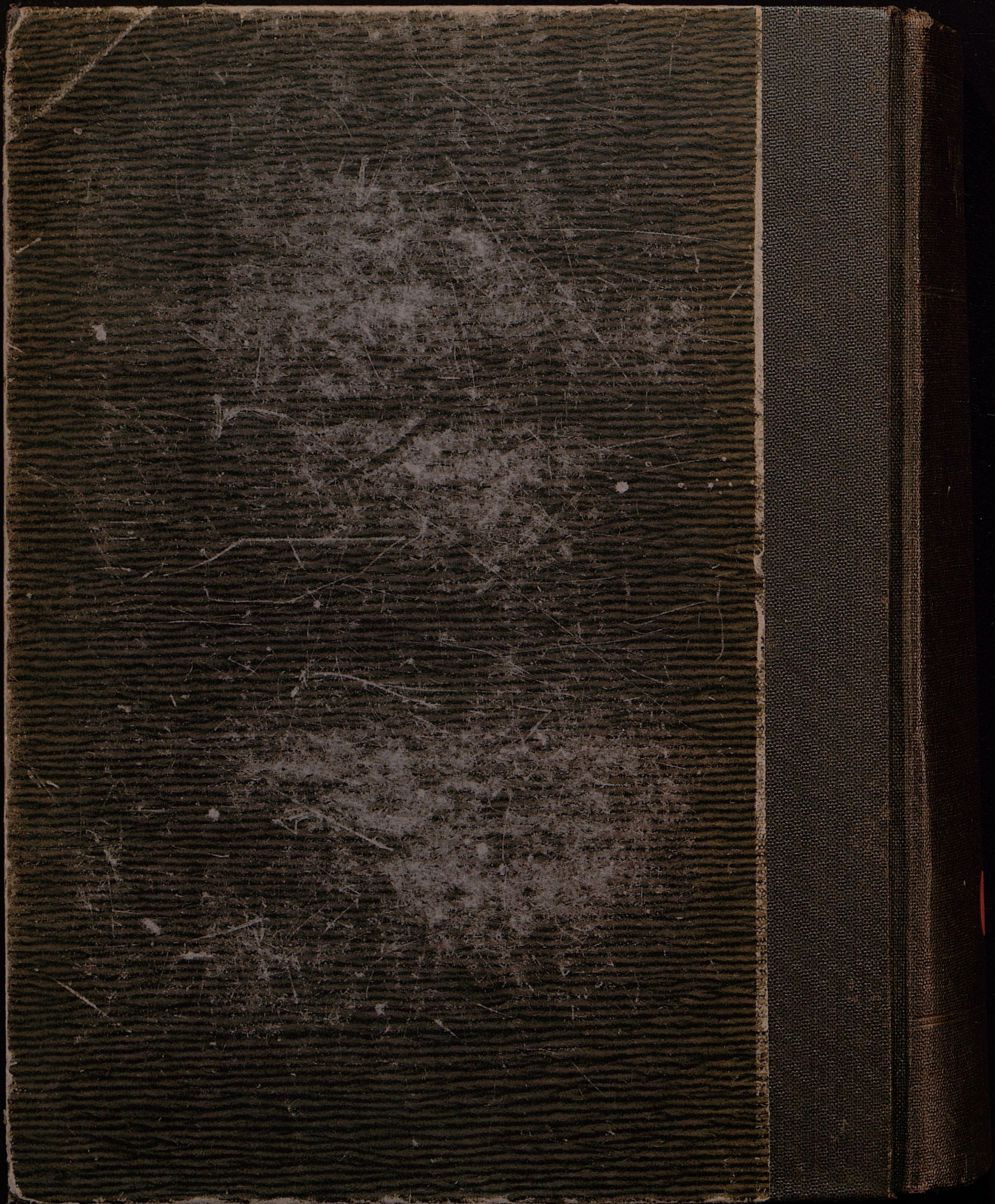
ULB Halle
005 826 829

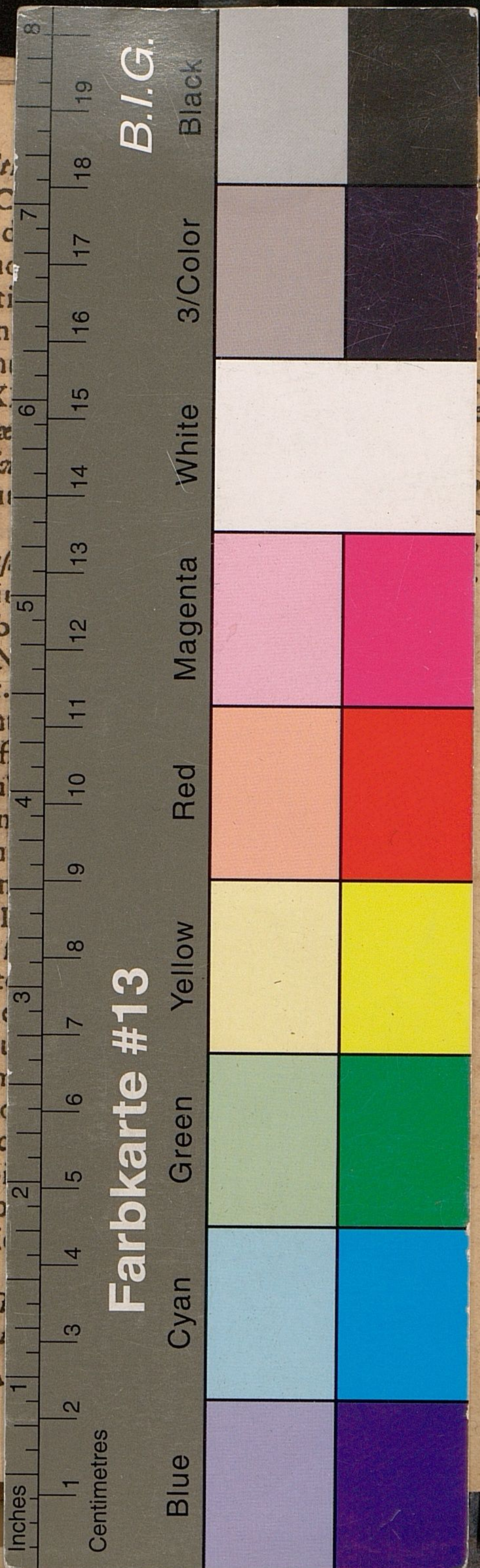
3

VD17

B.I.G.

Farbkarte #13

Q. D. B. V. 1655
DISSERTATIO JURIDICO - POLITICA.
DE.
MAJESTATE
EJUSQUE JURIBUS

1049
88

Quam
Autoritate & Permissu Magnifici Jctorum Ordinis
in illustri Leucorea
SUB PRÆSIDIO
Viri Nobilissimi, Consultissimi & Excellentissimi
DN. GOTTFRIDI SVEVI.
J. U. D. & Codicis P. P. celeberrimi, Curia Electoralis,
Facultatis Juridicæ, ut & Scabinatus Assessoris gravissimi,
Præceptoris ac Patroni sui omni honoris & observan-
tia debitæ cultu ætatem deve-
nerandi.
Publica proponit
GEORGIUS BRUGHE.
Lutkenbergò - Holsatus.
In Auditorio Jctornm.
Ad diem. Maij. Ao. M. DC. L. V.

WITTEBERGÆ
Typis JOHANNIS RÖHNERI Academ. Typograph.

Mous. Wiefen

